

“Es gribu, lai mani sadzird”

Es esmu latviete. Es cienu savu dzimteni un svinu savas dzimtenes svētkus. Jau nosvinēti Mārtiņi – seno latviešu tradīciju svētki. Ar cieņu izjūtu Lāčplēša dienu. Skatījos TV filmu “Dvēseļu putenis”, kā mana tauta cīnījās par brīvu Latviju. Aizdedzu sveces par brīvības cīņās kritušajiem. Tas viss iedvesmo mani, bet tajā vēl neesmu. Tas laiks, kad teikšu: “Es esmu kalnā – netraucējiet!”, vēl nav pienācis. Es vēl negribu, lai mani sadzird. Es gribu teikt, ka, uzkāpusi kalnā, gribu domāt. Cilvēki ir dažādi. Katrs grib dzirdēt ko citu. Tas arī ir labi. Slikti būtu, ka es visus piespiestu mani uzklausīt un sadzirdēt. Labi, ka pasaule ir raiba. Nekas nav jāuzspiež citiem.

Es kalnā kāpšu kā rīta migla, bet, ja migla augšā kāpj, būs lietus diena – tumša diena. Es kritīšu lejā kā rīta migla. Tad saule parādīsies aiz miglas dūmakas. Uzausīs saulaina diena, bet, lejā nokritušu, mani nesadzirdēs. Kalna galā gan varētu skaļi kliegt, bet man vēl nav ko izkliegt. Es esmu pustukša. Man vēl nav ko izteikt cilvēkiem, jo dzīves pieredzes par maz un zināšanu par maz. Vēl daudz kas jāapgūst un jāmācās. Pašreiz es mācos citus uzklausīt, mācos klausīties un mācos ieklausīties. Gribu sadzirdēt taisnību, bet viss notiek pa kluso un slepeni. Kur es varu pacelt savu mazo balstiņu, ka nedzirdu ne valdības, ne žurnālistu vēstījumus un cīņu par taisnību. Gaidiet manus astoņpadsmit gadus. Tad es vismaz vēlēšanās nodošu savu balsi par tēvzemes godīgākajiem cilvēkiem. Man ir jāmācās oratora iemaņas, lai, kad runāšu, mani varētu sadzirdēt.

Astoņpadsmitajā novembrī skatīšos filmu “Rīgas sargi”, ļoti patīk arī filma “Vienīgā fotogrāfija”. Tā es caur filmām mācos Latvijas vēsturi. Kad es būšu pilna ar zināšanām un gudrībām, tad es gribēšu, lai mani sadzird, tad es mācēšu izspriest, kam taisnība, kā pareizi jārikojas, kas jādara, lai Latvija zeltu un ziedētu. Tad zināšu, kā celt Latviju godā. Tad varēšu teikt kā K. Blaumanis: “Mans zelts ir mana tauta!”

Pagaidām es varu tikai dziedāt: “... Man viņa ir visskaistākā tik un tā.”

Renāte Brieze, 9.a klase